

השעור הראשון היה מקרי: מורה אחת חלתה. בבטחון העצמי המיוחד לה (ולחברותיה) הציעה למנהל בית-הספר למלא את מקומה. התוצאה: כשנכנסה לכיתה לא היתה מוכנה. התלמידים רעשו, "קפצו לה על הראש", הכריחו אותה לנטוש את שדה המערכה באמצע השעור. רותי הוציאה את המסקנה: התכוננה כראוי, הצליחה יותר ביום השני. כעבור זמן מה היתה מורה מצליחה, לא רק לדעתה אלא גם לדעת הורי הילדים. את הרגש לא שמה על הלימודים עצמם, אלא על אופי התלמידים. ניין אחד ההורים, בסיום שנת הלימודים: "זו היתה חברה אנושית". ורותי הוסיפה בסיפוק: "היתה זאת כיתה שמחה. אף אחד מן התלמידים לא הלשיך, לא התחנף. בהישמע התקוה עמדו כולם דום, בהכרה מלאה ו... געגועים למשהו. האם רותי מאושרת? יש לה חברה, היא מבלה את החיים, היא מצליחה במקצועה. אולם משהו חסר לה. מה? בדיוק אינה יודעת. היא רוצה לשנות את האווירה, לא לעי מוד במקום, להגיע למשהו. למה? גם זאת אינה יודעת. ילכה, בחלומותיה (כמו בחלומות אלפי יערות אחרות ילדי יות הארץ, בנית גי לה), מתבקש מעצמו הפתרון הפשוט ביותר: חוץ-לארץ. חלום זה, שהתפת שט בנוער כמגמה עם סיום מלחמת-העצמי אות, לא נמוג עד היום. אין זו תופעה של בריחה, דוקא. אלה הם געגועים למשהו חדש, לשינוי האווירה; תקוה כתר מה ששם, במרחקים, אפשר למצוא גישה שאין למצוא אותו כאן.

יתכן שהיתה מדי ליפה גם היום את אורח חייה, אלמלא צו הגיוס החל עליה. כל עוד היא מורה, היא משוחררת. כאי שר תפרוש ממקצו עה, תצטרך ללבוש מדים (או להתחתן). אולי גם הרגשה זו, שהיא מרותקת למעשה למקצועה, מגי בירה את הגעגועים למרחקים. בתקופה אחרת, במצב-ירה אחר ברי חוב, יתכן והיתה רותי אידיאליסטית גדולה. אולם במציאות של היום חלומותיה חמרניים ביותר, מרותקים לתקוות שאינן מושכות ביותר את הלב. כי רותי היא יצור של אוירה צבורית. אחת מני רבות.

לפני שלוש וחצי שנים, עת קמו גודויו צבא ההגנה, לא היה כמעט גודו קרבי שלא היתה בו לפחות רותי אחת — רותי החובשת, או רותי האלהות-סאית, או גם רותי הטבחית. אין כל סיבה מדוע תהיה רותי זו, או כל הרותיות של היום, שונות מהן. מדוע, איפוא, אין היא חולמת על הקרבה עצמית, על שרות, על יציאה למרחבים שוממים?

יתכן והאשם בהן. יתכן גם לא. הן מרגישות במחנק — וזוהי תחושה בריאה, חיובית. אם תחושת-מחנק זו מוצאת לה פורקן בחלומות (בלתי מעשיים לרוב) של נסיעה לחו"ל, של ראיית העולם הרחב, הרי זה מפני שחסרה המלה הגדולה, שהיתה לרותיות הבכורות, שתשחרר תחושת-מוקעה זו ותטה אותה באפיק יצרני יותר.

בחדר הכתה של בית-הספר ברנדס בהרצליה חוזיים שינו 37 תלמידי כהה ב' שיעור של תורה. המורה, צעירה בת 19, חומת-עיניים, בעלת צמה המקופלת מסביב לראשה, האזינה רק בחצי אוזן. היא הסתכלה החוצה, אל הים, בו עברה אניה רחוקה. רותי גורמן, ילידת פתח-תקוה, בילתה את חייה במשולש של תל-אביב — פתח-תקוה — הרצליה, עברה בדיוק מה שעברה כל צברית אחרת, שנולדה באותה שנה, אם שמה רות, או חנה, צפורה או דבורה. רק מקרה הוא שאביה אינו פקיד, או פועל, או עורך-דין, אלא בעל בית-חרושת קטן למסטיק הקרוי על שמה: "רות". הפרק המאושר בחייה: התקופה בין גיל 13 וגיל 17. כי בגמרה את בית-הספר העממי בפתח-תקוה הצטרפה — ככל חברותיה — ל"ארגון" (ההגנה), יצאה לטוילים, למחנות. הימים היו ימים מעוניניים. רותי הרגישה שהיא עושה משהו. האנגלים היו בארץ, היו פעולות טרור, תנו עות מרי, היה מענין. רותי החלה מתענינת במיוחד במשפטים, אגרות קטעיות-תונים על משפטי טרוריסטים, מבריחי נשק, שמרה עליהם עד היום הזה, מזכרת לתקופה שעברה. רותי היתה מאושרת בארגון. היא אהבה חברה, אהבה להכיר אנשים רבים, חדשים. חיש מהר גילתה שיש לה הכי שרון (החסר) לצעירי דים כה רבים) להתי מצא בחברה, להיות שמחה בה, לדרבן אותה לחיי חברה יפים.

כבוד שר רותי
כה. כשפיעה מלחמת-העצמאות היתה רותי בת 16, חברת הגדנ"ע, תלמידת ה' טביעת בגמנסיה גאולה (בה למדה אמה לפני, אצל אר' תו המורה). רותי שמחה בסתר לבה לקראת המלחמה: היא הבטיחה לה חיי דוש, שינוי, ואמנם, ככל חברותיה ב' גדנ"ע עברה רותי לשרות ההגנה, במחלקת הקשר. תפקידה: לשבת ליד הטלפון, להאזין לפקודות. כי שנכבשו כפר סלמה, סאקיה ותל-ליטוינסקי, היו רותי וחברותיה משרתות במחנות ההם, מגקות, מבשלות, מטפלות בפצועים.

כשהוכרזה המדינה היתה בסאקיה. בחור נחמד, גבוה ובלונדי, נתן לה את רובהו. הרשה לה לירות את היריה הראשונה בחייה. בראשית יולי ביקש צבא-ההגנה את התלמידות להתנדב לשרות מלא. לתקופת החופש. רותי יצאה עם המתנדבות, שרתה במחנה צבאי מדרום לחיפה. מי שהיה במחנה ההוא זוכר את רותי ה"קריינית". כי זה היה תפקידה המיוחד במינו: לשדר ברמקול של המחנה את החששות בצהריום, את הודעות היום, ובעיקר — להשמיע את התקליט המקולל שצורר את החיילים המסכנים בשעה 5.45 בבוקר (מנחמת רותי: זה אף פעם אחת לא היה לפני שעה 6, כי התעצלתי לקום).

כולם עמדו דום. כשגמרה רותי את הגמנסיה, היססה מה לעשות. לבסוף החליטה: הלכה לסמינריון. הסיבה: ההוראה היא מקצוע מינין, קל (לדעתה), מושך.

גדולה. אולם במציאות של היום חלומותיה חמרניים ביותר, מרותקים לתקוות שאינן מושכות ביותר את הלב. כי רותי היא יצור של אוירה צבורית. אחת מני רבות.

רות מרותקת למעשה למקצוע: אם תפרוש ממנו, תצטרך להתגייס או להינשא.

